

Nüüd lan-ge - me Su pal-ge et - te, suur Ju-mal, nu - tu-lau - lu - ga.
Oh ä - ra mak - sa mei - le kät - te, mis tee - ni - nud me pa - tu - ga!

Sul on küll õi - gus nu - hel-da, kuid pa - lu - me: oh ha - las - ta!

<p>2. Su pühi käske, püha Jumal,
me sagedasti rikkunud.
Kõik meie töö on patt ja rumal,
me lapsest saadik eksinud.
Meil pole veretilka sees,
mis puhas oleks Sinu ees.</p>	<p>4. Mis võime muud me vaesed teha
kui tunnistades paluda.
Sa võid ju südant läbi näha,
ei meie taha salata.
Kui nuhtled meid, siis õigust teed.
Meil siiski on üks lootus veel.</p>
<p>3. Kui vaevavad meid tuhat pattu
ja meil on hirmu, ahastust –
kes jõuab täita Sinu käsku,
kes kannatab Su pühadust?
Kui aru küsid tuhat kord,
meil pole vastust ühtki võrd!</p>	<p>5. Sa oled ju, oh helde Isa,
meil oma armu ilmutand,
sest võime Sinu peale loota:
Sa oled Poja läkitand,
et päästaks patuvõlast Ta
meid oma vere hinnaga.</p>

*Viis: "Kes Jumalat nii laseb teha"
(Wer nur den lieben Gott läßt walten)
Georg Neumark, 1621-1681.*

Sõnad: Johann Woldemar Jannsen, 1819-1890.